

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.948 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 oktober 2005 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 6 maart 2006, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal)

1.3. De Commissaris-generaal nam op 26 april 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. De Raad van State verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest van 27 juni 2007.

1.4. Op 24 juli 2007 diende verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.5. De adjunct-Commissaris-generaal nam op 18 februari 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest van 30 mei 2008.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 30 mei 2008 diende verzoeker samen met zijn tante een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. Op 14 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met betrekking tot verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet en/of enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, tweede en derde lid), m.n.: de medische stukken die voorliggen in het verzoekschrift van betrokkenen, zijn opgesteld op de naam van (V.G.), waarvan betrokkene de neef is. Er wordt dus niet aangetoond dat betrokkene zou lijden aan enige medische aandoening zoals bepaald in bovengenoemd wetsartikel.

Het medisch attest van 30.06.2008 stelt wel dat voor (V. G). de aanwezigheid en de zorg van de heer (C. A.) noodzakelijk is. Doch dit kan ook niet aanvaard worden als afdoende motivatie om het verzoek van betrokkene ontvankelijk te verklaren.

Het staat betrokkene vrij om wegens humanitaire redenen (mantelzorg,...) een verzoek om machtiging tot verblijf door middel van artikel 9bis in te dienen. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Gegrontheid van het beroep.

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker, om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, onontvankelijk is, daar de medische getuigschriften die bij de aanvraag werden gevoegd niet aantonen dat verzoeker zelf medische problemen heeft, doch slechts verwijzen naar de medische situatie van een familielid. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker kan trouwens niet voorhouden deze motieven niet te kennen daar hij deze bespreekt en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

3.1.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing foutief is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...).”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor vreemdelingen van wie de identiteit vaststaat en die ernstig medische problemen hebben om tot een verblijf gemachtigd te worden. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan evenwel geenszins afgeleid worden dat vreemdelingen die zelf geen medische problemen aanvoeren, op basis van een familieband of omdat een andere vreemdeling - die zich wel dienstig kan beroepen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet - mantelzorg zou behoeven, onder het toepassingsgebied van deze wetsbepaling vallen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geduid dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is en dat indien hij zijn tante in België wenst bij te staan hij op een andere juridische basis om een verblijfsmachtiging kan verzoeken.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 - dat slechts een aantal uitvoeringsmodaliteiten met betrekking tot artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omvat - of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM licht verzoeker toe dat zijn aanwezigheid in België vereist is en valt onder het begrip ‘adequate verzorging’ daar zijn tante mantelzorg nodig heeft.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zelf het slachtoffer dreigt te worden van foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In de mate dat verzoeker lijkt te willen verwijzen naar de situatie van zijn tante moet er, los van de vraag welk belang verzoeker in dit geval heeft bij het middel, worden op gewezen dat zijn tante haar machtigingsaanvraag onvankelijk werd verklaard

zodat zij alle vereiste zorgen in België kan genieten en verzoeker niet aantoont dat zijn tante, zonder zijn aanwezigheid, geen adequate verzorging in België zou krijgen.

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.